

Hřešit nebo nehřešit, to je ta otázka.

Pro Tajemství Bible zpracoval Ladislav Hodač

Se vši pokorou bych si dovolil dát vám všem, kteří posloucháte moje přednášky na Tajemství Bible radu která zní: „Studujte Bibli sami pro sebe, nespolehejte na nikoho, že to za vás udělá a všechno si v rámci vašich možností ověřujte.“ Ne nadarmo nás všechny apoštol Pavel varuje před svody v duchovních věcech. **List Koloským 2:8** *Dávejte si pozor, ať vás někdo neodvede jako zajatce skrze filozofii-prázdný svod podle lidské tradice, podle živelů světa, a ne podle Krista.*

Adventistům sedmého dne bych chtěl říci: „Prosím rozumějte tomu, proč jste adventisté sedmého dne. Nejsme pouze křesťané, kteří chodí do sboru v sobotu, zatímco ostatní chodí do kostela v neděli. Naše hnutí bylo povoláno k tomu, aby hlásalo poselství, které nikdo jiný nehlásá. Jedná se o poselství tří andělů, jehož součástí je hlásání věčného evangelia. To zahrnuje vítězství nad hříchy, přímluvnou službu Krista v nebeské svatyni, vyšetřující soud, Kristovo Božství, Kristovo lidství, Božství Svatého Ducha, znamení šelmy, závaznost dodržování Božího zákona včetně soboty sedmého dne a mnoho dalších aspektů.“

Jak víme ze spisů Ducha proroctví tedy ze spisů Ellen White satanův útok v nebi se z velké části týkal otázky jestli je možné dodržovat Boží zákon. Adama a Evu svedl mimo jiné proto, aby celému vesmíru ukázal, že to možné není. Ježíš, Boží Syn přišel na tuto zem v podobě člověka, aby ukázal, že dodržovat Boží zákon je možné, když je člověk v neustálém spojení s nebeským Otcem. Hebrejský právní systém ale požaduje, aby v případě nějakého sporu byli předvedeni minimálně dva svědci, kteří potvrdí, že určitá strana konfliktu má pravdu. Když tedy Ježíš řekne: „Já jsem dodržoval zákon dokonale“ satan okamžitě vznese námitku: „Ty ano, ale já chci vidět další svědky. Kde jsou?“ Těmi svědky má být věrný Boží lid, Kristova církev. Popsáni jsou ve **Zjevení 12:17** *Drak se na tu ženu rozzuřil a odešel, aby rozpoutal válku proti ostatním z jejího potomstva, kteří zachovávají Boží přikázání a mají Ježíšovo svědectví.*

Skrze Kristovu moc musí Boží lid před druhým příchodem Krista ukázat, že je možné žít v harmonii s Božím zákonem. Až to nastane, Kristus si pro svoji nevěstu přijde. Boží lid ukáže celému světu, že je možné Boží zákon dodržovat. Ukáží, že satan je lhář a Bůh má pravdu. Když tedy neustále hřešíme, přestupujeme Boží zákon, dáváme v tom sporu zapravdu satanovi.

Ani Boží andělé v konfliktu mezi silami dobra a zla nerozumí všemu do detailu. Jsou stvořené bytosti. Když Bůh poručil Mojžíšovi vyrobit truhlu smlouvy, tak v truhle byl uschován Boží zákon. Truhlu zakrývalo víko celé ze zlata jehož součástí byli dva cherubové, kteří měli sklopené hlavy a dívali se na zákon v truhle. Tomu se říkalo slitovnice. Dívali se na to, jak se spravedlnost a milost navzájem doplňují. To je evangelium. Jak může spravedlivý Bůh odpustit hříšníkům, to je otázka, kterou ani oni plně nechápou.

List Efeským 3:8-11 ⁸Mně, nejmenšímu ze všech svatých, byla dána tato milost, abych zvěstoval pohanům Kristovo nevystižitelné bohatství, ⁹a objasnil všem, jaká je zpráva toho tajemství od věků ukrytého v Bohu, jenž všechno stvořil. ¹⁰Skrze církev se tak nyní má stát známou vládám a autoritám v nebesích přerozmanitá Boží moudrost, ¹¹podle odvěkého úmyslu, který uskutečnil v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Církev má být živým důkazem Boží moudrosti, podobně jako uzdravený pacient svědčí o umění lékaře. Lze říci, že církev není ani tak prostředníkem Boží moci a moudrosti, jako spíše jejím důkazem či svědectvím. Církev vydává své svědectví nejlépe tehdy, když využívá všech darů, všech svých členů, zejména tak, jak se projevují v díle vykoupení.

Boží moudrost se projevuje také v rozmanitých formách v hmotném světě, ve složitosti lidské mysli a v nesčetných metodách, které používá, aby oslovil lidi a uskutečnil jejich spásu. Plný rozsah této moudrosti bude plně pochopen až po dokončení plánu spasení.

Když se tedy na nás andělé dívají učí se, jak funguje evangelium v praxi. Existují nepadlé světy, kterým Bůh chce dokázat že se satan mýlil a že je lhář.

List Koloským 1:18-20 ¹⁸A on je hlavou těla, církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých, aby on sám zaujal ve všem první místo, ¹⁹neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost ²⁰a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže – aby skrze něho smířil vše jak na zemi, tak v nebesích.

Andělé tedy neměli a nemají ve všem úplně jasno. Teprve když byli svědky satanovi nenávisti vůči Bohu, která se nejviditelněji projevila na kříži umčením Božího Syna, ztratili k němu zbytek svých sympatií. Po tisíciletí se Bůh snaží vyřešit problém hříchu takovým způsobem, aby všechny bytosti ve vesmíru včetně obyvatel země dospěli ke společnému přesvědčení, že hřích je smrtící zhoubou a utrpení přinášející věc, kterou za žádnou cenu nikdo nechce. Všichni pochopí že způsob jakým Bůh vládne a řídí vesmír je jedinou zárukou pro blaho a štěstí všech stvořených bytostí. Proto budou všichni chtít žít podle principů Boží spravedlnosti a tím je Jeho zákon. Boží zákon je výrazem Jeho charakteru. Boží charakter je Láska a spravedlnost.

1. List Janův 4:16 a 19 ¹⁶A my jsme uvěřili a poznali lásku, kterou Bůh má k nám. Bůh je láska a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm.... ¹⁹My milujeme, neboť on první miloval nás.

Deuteronomium 32:3-4 ³Vyhlašuji Hospodinovo jméno. Vzdejte čest našemu Bohu. ⁴Skála-jeho dílo je bezúhonné, ano všechny jeho cesty jsou spravedlivé. On je Bůh věrný a není v něm špatnost, je spravedlivý a přímý.

Andělé se již rozhodli, jestli chtějí žít podle Božího zákona nebo ne. Proto jsou andělé Boží a ti, kteří následovali Lucifera. I lidé se každým okamžikem rozhodují, jestli chtějí žít podle principů Božího království nebo chtějí následovat toho velkého vzbouřence. Bůh povolal zvláštní lid aby mu asistoval při tvrzení, že zákon je možné dodržovat. Tento lid je CASD. Teď neřeším že v CASD jsou věrní i nevěrní lidé a že Bůh má i v jiných denominacích svůj lid, který žije podle poznání které mají. Naše hnutí bylo povoláno k tomu připravit sebe a svět na setkání se svým Stvořitelem Ježíšem Kristem.

Zjevení 1:7 Hle, přichází s oblaky a uzří jej každé oko, i ti, kteří jej probodli, a budou se pro něho bít v prsa všechny kmeny země. Ano, amen.

V dobách temného středověku bylo světlo pravdy téměř zničeno. Bůh ale nedopustil aby k tomu plně došlo a tak povolal různé reformátory, aby z Písma odhalovali dávno zapomenuté nebo překroucené Biblické pravdy o Bohu, jeho plánu záchrany a postavení hříšného člověka před Bohem, který je dárce a udržovatelem všeho života. Bůh nemohl znovu obnovit pravdu po více než tisíci letech temnoty najednou. Lidé by to neunesli.

ASD navazují na reformační hnutí. Bůh pověřil naše hnutí úkolem připravit sebe a celý svět na setkání se svým Stvořitelem. Evangelium Ježíše Krista je jako krásný a dokonalý dům. Je postaven na základech které jsou věčné a nemohou být změněny. Stavba domu podléhá určitému postupu. Nejprve je nutné položit stabilní základ. Je možné, že jako církve se zvláštním poselstvím pro dobu konce nahlížíme na základ jako na samozřejmost. Pokud ano, udělali jsme chybu. Často je to tak, že naše poselství udělá sice z lidí ASD aniž by z nich ale nejdříve udělalo obrácené křesťany. Součástí problémů, které v současné době v církvi panují je, že mnoho našich členů nechápe, co to znamená být znovuzrozen. O tom svědčí narušené vztahy, hořkost a nedostatek lásky u některých členů církve. Člověk, který je opravdu znovuzrozen, nemůže pomlouvat, být zahořklý a zlý. Když je člověk znovuzrozen, musí na něm být vidět plody Ducha svatého. **List Galatským 5:22-24** ²²Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, ²³mírnost, sebeovládání. Proti takovým není žádný zákon. ²⁴Ti, kdo patří Kristu Ježíši, ukřižovali tělo s jeho vášněmi a žádostmi.

Martin Luther položil základy pro naši reformovanou víru, když znovu objevil ztracenou pravdu, že... **Spravedlivý z víry bude živ. Římanům 1:17** Tato pravda je základem věčného evangelia. Pokud tato pravda nebude realitou našeho života, tak je naše vyznání víry k ničemu.

Božím plánem očividně bylo, aby Martin Luther položil základ domu, ale neměl stavět celý dům. K tomu povolal jiné lidi. To, co reformátoři plně nerozvinuli bylo, jakou roli a funkci má poslušnost v životě věřícího křesťana. Čemu zřejmě plně nerozuměli byla pravda o tom, **jak** bude spravedlivý živ z víry.

Celý problém hříchu se dá jednoduše vyjádřit následovně: „Máme, nebo nemáme poslouchat Všemohoucího?“ Základní otázkou u stromu poznání dobrého a zlého bylo: „Ty nemusíš dělat to, co ti Bůh říká. Můžeš si dělat co chceš.“ Jasnou pravdou je, že poslušnost nezpůsobila, že Lucifer žil v nebi. Ale neposlušnost způsobila, že byl z nebe vyhoštěn. Stejně tak poslušnost nezpůsobila, že Adam a Eva mohli žít v zahradě Eden, ale neposlušnost způsobila že z ní byli vyhnáni.

Když čteme některá díla reformátorů, můžeme mít dojem, že poslušnost pro ně sice byla žádoucí, ale v podstatě byla jen jakýmsi nepovinným doplňkem křesťanského života. Něco, co si věřící člověk sice mohl vybrat z vděčnosti za to, co pro něho Kristus na kříži udělal, ale závazné to nebylo. Pro křesťany žijící v době druhého příchodu Ježíše Krista nebude poslušnost pouze volitelnou možností, ale bude jasným, viditelným znamením těch, jejichž jména nebudou vymazána z knihy života. Tak jako byl Lucifer vykázán z nebe, protože se vzepřel vůli milujícího Boha tak i Adam a Eva byli vykázáni ze zahrady Eden ze stejného důvodu. Kdyby Ježíš vzal do nebe lidi, kteří se vědomě vzpírali Jeho vůli, která je vyjádřena v Božím zákonu, satan by měl oprávněnou námitku. Mohl by říci: „To není spravedlivé. Mně musíš také vzít zpátky do nebe.“ To tedy znamená, že i když nejsme spaseni skrze svoji poslušnost, protože z víry v Boží milost je člověk spasen, jsme spaseni k poslušnosti vůči všem Božím přikázáním. Člověk, který tedy dlouhodobě vzdoruje Boží vůli nemůže být spasen. Naší církvi bylo dáno poselství, které má připravit generaci, která bude při druhém příchodu Krista proměněna, aniž by musela zemřít. Jedná se o poselství o neměnnosti a závaznosti celého Božího zákona, tedy i čtvrtého přikázání o sobotním odpočinku, což poukazuje na našeho Boha Stvořitele nebe i země.

Je zajímavé jak duchovní vůdci jiných křesťanských denominací, přestože v poslední době čím dál více zdůrazňují důležitost dodržování Božích přikázání, pokud se týká čtvrtého, jsou raněni duchovní slepotou. Hnutí ASD má poselství, které povolává celý svět k poslušnosti vůči svému Stvořiteli. Je tedy logické, že Satan je inspirátorem teorie evoluce, která lidi učí, že jsme nebyli stvořeni Bohem k Jeho obrazu, ale jsme náhodným produktem evoluce. Z toho pak vyplývá, že nás Boží zákon vůbec nezajímá.

Další satanův úspěšný útok proti křesťanství spočívá ve skutečnosti, že mnozí z nás věří v tak zvanou teistickou evoluci, která je jakýmsi sloučením Darwinismu a Stvoření. Tato téze učí, že Bůh sice vše stvořil, ale učinil to skrze evoluční proces. Z toho pak vyplývá, že události popsané v prvních jedenácti kapitolách knihy Genesis, které pojednávají o stvoření v šesti dnech, se nikdy neodehrály, nebo existuje ještě rafinovanější komentář, že se jedná o báje hebrejských pastevců. Bájím, jak je známo, věřit můžeme, nebo nemusíme. Boha tedy poslouchat nemusíme. Papež před několika lety vyjádřil své sympatie vůči teistické evoluci. Ďáblovi momentálně jeho strategie u většiny obyvatel planety Země vychází. Mnohem více šokující je, že koncept poslušnosti vůči všem Božím přikázáním je zpochybňován mnoha ASD. Tedy hnutím, které Bůh původně povolal, aby poselství o závaznosti a poslušnosti vůči všem Božím přikázáním hlásali celému světu. Jak to dělají. Používají věty typu: „Vítězství nad hříchy v padlém těle je nemožné.“ Když pak někdo o vítězství nad hříchy a důležitosti žít svatým životem mluví, je okamžitě označen jako zákoník, extremist a fanatik. Chtějí zdůraznit, že člověk není spasen díky svým skutkům, což je pravda. Když ale někdo zmíní, že určité jednání, nebo dokonce hřích není v souladu s Boží vůlí, je nám připomenuto, že nejsme spaseni ze svých skutků. Další věty zní, že nemůžeme udělat vůbec nic, čím bychom mohli přispět ke své spáse. Také říkají, že člověk nemůže udělat nic pro to, aby ho Bůh více miloval. Poselství takových lidí tedy zní: „všechno je v pořádku, nestresuj se, nech to být, Bůh tě miluje takového jaký jsi.“

Poselství Bible od knihy Genesis až po knihu Zjevení je naprosto jasné v tom, že člověk nemůže udělat nic, co by mohl přidat k tomu, aby si věčný život zasloužil. Může ale zároveň udělat spoustu věcí, které ho z Božího království diskvalifikují. Jinými slovy řečeno: Je důležité, aby každý věděl, že člověk je spasen vírou v Ježíše a že nemůžeme spasit sami sebe. Ale když někdo káže pouze toto, tak způsobí, že lidé kteří to slyší mají dojem, že znovuzrození, změna života je pouze jakousi vzrušující emocií a že poslušnost je nezávazná. Jedná se tak o systematickou snahu poslušnost vůči Božímu zákonu zduchovnit.

Často můžeme dnes slyšet, že pro křesťana je nejdůležitější mít s Ježíšem vztah, mít ho v srdci. To mi připomíná, jak dnes spousta lidí spolu žijí včetně sexu tzv. na hromádce nebo na psí knížku. Když se jich člověk zeptá, proč se oficiálně nevezmou, když se mají tak rádi, jedna z častých odpovědí je, že se nechťejí k ničemu zavazovat, chtějí mít pocit svobody. To je důvod, proč si myslím, že pro křesťana není bezpečné říci, že nejdůležitější je mít s Ježíšem vztah. Satan má s Ježíšem také vztah, nenávidí ho. Spousta křesťanů tvrdí, že mají s Ježíšem vztah, ale nezajímá je, co od nich očekává. Mít s Ježíšem opravdový vztah znamená zavázat se k trvalému přátelství, kdy se z lásky k němu zajímáme o to, co po nás chce, protože víme, že Jeho největším přáním je, abychom byli opravdově šťastní. Nemůžeme Krista jako osobu oddělovat od toho jaké má názory a co učí.

Matouš 7:21-23 ²¹Ne každý, kdo mi říká: „Pane, Pane, vejde do království Nebes, ale ten kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích. ²²Mnozí mi v onen den řeknou: „Pane, Pane, což

jsme tvým jménem neprorokovali, a tvým jménem nevyháněli démony a tvým jménem neučinili mnoho mocných činů? ²³A tehdy jim vyznám: „Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne činitelé nepravosti.“ (ř. bezzákonnosti)

V **1. Lisu Janově 3:4** se dočteme, že bezzákonnost je hřích. Každý, kdo činí hřích, činí také svévoli. (ř. bezzákonnost). Hřích je svévole. (ř. bezzákonnost.)

Pojďme tedy studovat jaké je Biblické pojetí hříchu a jak to souvisí s osobou Ježíše Krista.

Jedním z hlavních problémů nauky o Kristu jsou mylné představy o povaze hříchu. Abychom mohli vyřešit problém Kristovy lidské přirozenosti, musíme nejprve určit biblické pojetí hříchu. V průběhu staletí bylo chápáno různými způsoby, ale jen zřídka v souladu s učením Písma.

Katolíci a mnozí protestanti učí nauku o tzv. prvotním hříchu. Toto učení lze chápat různými způsoby, ale základním porozuměním je, že jsme hříšníci od narození, vinni jen proto, že patříme do lidské rodiny jako potomci Adama. Z tohoto pohledu, kdyby se Ježíš narodil se stejnou hříšnou přirozeností jako všichni ostatní lidé, byl by hříšníkem, vinen od narození. V důsledku toho by nemohl být naším Spasitelem.

Po přijetí tohoto předpokladu, ve shodě s evangelikálními teology, nemohli propagátoři nového adventistického učení o Kristu, jako byli Desmond Ford, Edward Heppenstahl a další, dojít k jinému závěru, než že "Kristus přijal přirozenost Adama před pádem do hříchu". Aby Kristus mohl být Spasitelem světa, musel mít bezhříšnou přirozenost, kterou by nemohl mít, kdyby se narodil s přirozeností Adama po pádu do hříchu.

Protože učení o prvotním hříchu nemá žádný biblický základ, tradiční adventismus ho odsoudil nebo jednoduše ignoroval. Ellen Whiteová se o něm v žádném ze svých spisů nikdy nezmínila. Pouze jednou použila výraz "prvotní hřích", a to v souvislosti s Adamovým hříchem spáchaným na samém počátku. "Každý spáchaný hřích," napsala, "probouzí ozvěnu prvotního hříchu." [časopis Review and Herald, 16. dubna 1901] Dnes někteří teologové jiných vyznání považují učení o prvotním hříchu taktéž za nebiblické [Emil Brunner, Dogmatics, svazek 2, str. 103].

K pochopení biblického učení o hříchu nestačí vědět, že v **1. Listu Janově 3:4** je psáno, že „hřích je bezzákonnost či přestoupení zákona“ a že všichni lidé jsou hříšníci, jak se dočteme v **Listu Římanům 5:12** „protože všichni zhřešili“. Autoři Písma, a zejména Pavel, stanovují určité rozdíly, bez nichž není možné Kristovu lidskou přirozenost pochopit. Za prvé je důležité nezaměňovat hřích jako princip jednání a hříchy jako činy.

1. Hřích jako moc zla a hříchy jako jednotlivé činy

V Bibli můžeme vidět důležitý rozdíl mezi hříchem v jednotném čísle jako moci zla a hříchy v množném čísle, což jsou jednotlivá přestoupení proti Božímu zákonu. Zejména Pavel rozlišuje mezi tím, co nazývá "zákonem hříchu", který ho držel "v zajetí" (**Římanům 7:23**), a "skutky těla", které vyjmenovává v Listu **Galatským 5:19-21** a v Listu **Titovi 3:3**. To si teď přečteme.

Římanům 7:23 Vidím však jiný zákon ve svých údech, který bojuje proti zákonu mé mysli a činí mě zajatcem zákona hříchu, jenž je v mých údech.

Pro padlého člověka je nemožné odporovat moci zla ze své vlastní síly. Musí nás ovládnout vyšší moc, aby mohly být potlačeny zlé vášně a impulzy. I apoštol Pavel zažil sám na sobě tu zhoubnou moc zákona hříchu, tu bolestnou a frustrující zkušenost, kterou zažívají všichni, kteří se snaží žít spravedlivým životem sami ze sebe. Pokud člověk není znovuzrozen, nemá podíl na Božské přirozenosti, tedy pokud ho zcela neovládá Svätý Duch, bude nadále praktikovat to, co Bible nazývá skutky těla.

Galatským 5:19-21 ¹⁹Skutky těla jsou zřejmé, jsou to cizoložství, smilstvo, nečistota, bezuzdnost, ²⁰modloslužba, čarování, nepřátelství, svár, žárlivost, hněvy, soupeření, rozdělení, sekty, ²¹závist, vraždy, opilství, hýření a podobné věci. To vám předpovídám, jak jsem již dříve řekl, že ti, kdo takové věci dělají, neobdrží dědičně Boží království.

Titus 3:3 Neboť i my jsme kdysi byli nerozumní, neposlušní, bloudící, byli jsme otroky žádostí a všelijakých rozkoší, trávili jsme život v špatnosti a závistí, byli jsme odporní a navzájem jsme se nenáviděli.

Ve své analýze člověka "tělesného, prodaného do otroctví hříchu" Pavel upřesňuje, že v něm žije princip hříchu. Tento princip působí v jeho údech a "vede válku proti zákonu" myslí. I když "chci konat dobro", říká, "zlo je přímo u mě". "Chtít dobro dokážu, ale konat už ne." V důsledku toho "když dělám, co nechci, už to nedělám já, nýbrž hřích, který ve mně přebývá" **Římanům 7:14-23**.

Pavel definuje princip, který z člověka činí "otroka zákona hříchu", pomocí různých výrazů. Nejprve jej nazývá "myšlením/smýšlením těla" (phronema tes sarkos), na rozdíl od "myšlení/smýšlení Ducha" (phronema tou pneumatos). **Římanům 8:6-7** ⁶Myšlení těla znamená smrt, myšlení Ducha život a pokoj. ⁷Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.

Toto slovo phronema zahrnuje náklonnosti/sklony, vůli i rozum toho, kdo žije "podle těla/naši hříšné přirozenosti" nebo naopak "podle Ducha" **Římanům 8:4**...aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.

Pavel také používá výraz: (epithumian sarkos) překládaný nejčastěji jako "žádostivost těla" **Galatským 5:16-17** ¹⁶Říkám však: Duchem chodte a žádost těla nedokonáte. ¹⁷Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě, abyste nečinili to, co byste chtěli.

V **Listu Římanům 1:24** se dočteme: Proto je Bůh skrze žádosti jejich srdcí vydal do nečistoty, aby navzájem zneuctívali svá těla,

Římanům 6:12 Ať tedy hřích nevládne ve vašem smrtelném těle, tak abyste poslouchali jeho žádosti,

Římanům 7:7...Vždyť o žádostivosti bych nevěděl, kdyby Zákon neříkal: „Nepožádáš.

Konečně výraz (dunamis tes hamartias) "moc hříchu" , který nalezneme v **1. Listu Korintským 15:56** dobře vyjadřuje dynamický aspekt principu, který působí v člověku a činí z něj otroka hříchu.

Těmito výrazy Pavel nemyslí hříšné skutky, ale pouze tělesné sklony, které nás nutí k hříchu. Jsou to pouze sklony, ale ještě ne hříchy. Tyto přirozené sklony k neposlušnosti, zděděné po Adamovi, se však nevyhnutelně stávají skutečnými hříchy, když podlehneme jejich svodům.

Ve své analýze procesu pokušení Jakub přesně stanovuje rozdíl mezi "žádostivostí" (epithumia) a hříšným činem. **Jakub 1:14-15** "Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben svou vlastní žádostivostí (epithumia). Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt." Jinými slovy to napsal apoštol Jan v **1. Listu Janově 2:16** Neboť všechno, co je ve světě - žádost těla, žádost očí a prázdná chlouba života – není z Otce, ale ze světa. Tyto žádosti stojí u zrodu všech pokušení, i těch, které zažil Kristus na poušti. Hříchu se ale člověk dopustí až v okamžiku jeho souhlasu, když se pokušení poddá.

Ellen Whiteová tento názor v článku v časopise **Review and Herald, 27. března 1888** potvrzuje, když píše: „Existují myšlenky a pocity, které satan podněcuje a vzbuzuje a které obtěžují i ty nejlepší z lidí. Pokud se jimi však člověk nezaobírá, pokud je zapudí jako ohavné, duše není poskvrněna vinou a jejich vlivem není poskvrněn ani nikdo jiný.“

Pokušení samo o sobě tedy nikdy není hříchem, ať je jeho intenzita jakkoliv velká. V **5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 177.2** se píše „Nikdo nemůže být donucen k přestoupení. Nejprve je třeba získat souhlas člověka; než vašeň zvítězí nad rozumem nebo nepravost nad svědomím, musí nitro hříšný čin zamýšlet. Pokušení, jakkoli je silné, není nikdy omluvou pro hřích.“

Ellen Whiteová píše: **1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 95.3** „Boží Syn ve svém lidství zápasil se stejně zuřivými, zdánlivě nepřekonatelnými pokušeními, jaká přepadají lidi – s pokušeními k požitkářství v oblasti chuti, k troufalému vstupu na místa, kam je Bůh neposlal, a k uctívání boha tohoto světa, k obětování věčné blaženosti za fascinující rozkoše tohoto života.“

Dále **MH – Život naplněný pokojem 71.5** „Z vlastní zkušenosti Ježíš ví, jaké slabosti má člověk, jaké jsou naše potřeby a jak silná jsou naše pokušení, neboť v **Listu Hebrejům 4:15** je psáno "ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu."“

Rozdíl mezi Ježíšem a lidmi nespočívá v tělesné rovině nebo v úrovni pokušení, neboť "byl ve všem pokoušen jako my". Rozdíl spočívá v tom, že Ježíš nikdy nepodlehł svodům těla, zatímco my všichni bez výjimky jsme jim podlehlí a nyní jsme „pod mocí hříchu“ jak je napsáno v **Listu Římanům 3:9** I když má člověk touhu konat dobro, nemá sám sílu odolat moci hříchu, který v něm přebývá **Římanům 7:18**. Pouze Kristus byl skrze moc Božího Ducha, který v něm přebýval schopen vzdorovat. **Hebrejům 12:4** Ještě jste se až do krve nevzepřeli v boji proti hříchu.

Ellen Whiteová to potvrzuje v jitřence **HP – Na nebesích 155.7**: „Ačkoli disponoval veškerou silou lidských vášní, nikdy nepodlehł pokušení udělat jediný skutek, který by nebyl čistý, povznášející a zušlechťující.“

Abychom pochopili, jak mohl Ježíš žít bez hříchu "v podobnosti těla hříchu", je třeba rozlišovat ještě jednu důležitou věc: rozdíl mezi důsledky Adamova hříchu, které se podle **DA – Touha věků 49** "velkého zákona dědičnosti" přenášejí na všechny jeho potomky, a vinou, která se z rodičů na děti nepřenáší.

2. Vinni jsou jen ti, kdo hřeší

Podle nauky o prvotním hříchu neseme vinu nejen za touhy těla, ale všichni lidé jsou od narození považováni za viníky kvůli Adamovu hříchu. To vysvětluje praktikování křtu dětí, který má sejmut prokletí hříchu. Tato víra a praxe jsou Písmu zcela cizí. Dokonce ani v **Listu Římanům 5:12** které se odborně říká locus classicus, což znamená, že se jedná o pasáž, která je považována za nejznámější, nebo nejuznávanější k tématu nauky o prvotním hříchu se vůbec nepotvrzuje, že se všichni lidé rodí jako hříšníci. Přečteme si teď tento verš.

Římanům 5:12 Proto jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, tak se také smrt rozšířila na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Kromě toho Pavel dodává, že až do Mojžíšovy doby lidé "nezhřešili podobným přestoupením jako Adam".

Římanům 5:14 Přesto smrt vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo nezhřešili podobným přestoupením jako Adam, ten je předobrazem toho budoucího.

Písmo učí, že vina se nepřenáší dědičně. Vinen je pouze ten, kdo hřeší. **Deuteronomium 24:16** "Ať nejsou usmrceni otcové za syny a synové ať nejsou usmrceni za otce. Každý ať je usmrcen za svůj hřích." Tím se řídil i král Amasjáš ve **2. Královské 14:6** Ale syny těch, kdo ho zabili, neusmrtil, jak je napsáno v knize Mojžíšova zákona, že přikázal Hospodin: ať nejsou usmrceni otcové kvůli synům a synové ať nejsou usmrceni kvůli otcům, ale každý ať je usmrcen za svůj hřích.

Prorok Ezechiel opakuje tentýž zákon těmito slovy: **Ezechiel 18:20** Duše, která hřeší, ta zemře. Syn neponese trest za zvrácenost otce ani otec neponese trest za zvrácenost syna. Spravedlnost spravedlivého zůstane na něm a rovněž ničemnost ničemy zůstane na něm.

Každý je tedy vinen svými vlastními přestoupeními. Proto, i když podle slov žalmisty v **Žalmu 51:7 BKR** stojí psáno, že "v hříchu počala mne matka má" a "v nepravosti zplozen jsem", nikdo není v žádném případě vinen hříchy svých předků.

Pavel píše, že děti Izáka a Rebeky před svým narozením ještě "neučinili nic dobrého ani zlého" **Římanům 9:11**. Jistě, dědičně v sobě nesly důsledky Adamova hříchu, což je záhy nevyhnutelně učinilo hříšníky odpovědnými za svá vlastní přestoupení Božího zákona, ale nebyli vinni ani podstatou/původem, ani dědičně. Tak je tomu u všech, kdo se narodili z ženy, tedy narodili se pod Zákonem, stejně jako sám Ježíš.

Galatským 4:4-5 ⁴Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod zákonem, ⁵aby vykoupil ty, kdo byli pod zákonem, a abychom přijali synovství.

Ellen Whiteová v této souvislosti v knize **PP – Patriarchové a proroci 306.3** píše: „Děti nevyhnutelně trpí následky špatného jednání rodičů, nejsou však trestány za vinu svých rodičů, pokud se nepodílejí na jejich hříších. Je však obvyklé, že děti krácejí ve šlépějích svých rodičů. Jak dědičností, tak vlivem otcovského příkladu se synové stávají účastníky hříchů svých otců. Špatné sklony, zvrácené choutky a nedostatek mravnosti, stejně jako tělesné nemoci a degenerace se předávají jako dědictví z otce na syna až do třetího a čtvrtého pokolení.“ (srv. PP 221.6)

Potomci Adama a Evy zdědili sklon k hříchu a jeho následky: smrt. Jejich přestupkem byl do lidské přirozenosti vpraven jako smrtící virus hadí jed. V Kristu však Bůh poskytl vakcínu spásy jako protijed.

V Listu Římanům 6:1-4 ¹Co tedy řekneme? Máme zůstat v hříchu aby se rozhojnila milost? ²Naprosto ne! Jak bychom my, kteří jsme hříchu zemřeli v něm ještě mohli žít? ³Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, jsme byli pokřtěni v jeho smrt? ⁴Skrze křest jsme byli spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z mrtvých, vstoupili na cestu nového života.

Verš 6 A víme že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili.

Verše 11-14 ¹¹Tak i vy se považujete za mrtvé hříchu, ale za živé Bohu v Kristu Ježíši. ¹²Ať tedy hřích nevládne ve vašem smrtelném těle, tak abyste poslouchali jeho žádosti; ¹³ani hříchu nepropůjčujte své údy za nástroje nepravosti, ale vydejte sami sebe Bohu jako ti, kteří byli mrtví a ožili, a své údy vydejte Bohu za nástroje spravedlnosti. ¹⁴Hřích nad vámi nebude panovat; vždyť nejste pod zákonem, ale pod milostí.

Verše 17-18 ¹⁷Díky Bohu, že jste sice byli otroky hříchu, ale stali jste se ze srdce poslušnými vzoru učení, jemuž jste byly svěřeni. ¹⁸Byli jste osvobozeni od hříchu a stali jste se otroky spravedlnosti.

Shrneme si vše co bylo řečeno.

1. Čím dál častěji můžeme v našich sborech slyšet v kázáních, nebo číst v různých pojednáních názor, že budeme hřešit až do smrti, protože žijeme v těle s padlou přirozeností, což je závažný omyl.
2. Je kladen důraz na to, že nejsme spaseni z našich skutků, což je často chápáno a vysvětlováno tak, že nemusíme být poslušní a dodržovat Boží přikázání. Když se někdo ozve a tvrdí že máme být poslušní, je velmi rychle označen za perfekcionista a farizeje.
3. Domnívat se, že poslušnost nemá vůbec co do činění s naší spásou je fatální chybou a je to zavádějící, nebiblický názor. Přesto, že skrze poslušnost nezískáme věčný život, tak na druhé straně naše neposlušnost způsobí, že sami sebe diskvalifikujeme z toho, abychom mohli být součástí Božího království. Naše neposlušnost tak vyjadřuje naše odmítnutí daru spasení.
4. Otázkou tedy není jestli máme být poslušní, ale spíše jak máme být poslušní, protože nikdo není spravedlivý ani jeden. Odpovědí je, že tak jako je Boží Duch příčinou toho, že nám tluče srdce, aniž bychom plně chápali jak to funguje, tak když mu umožníme přístup do našeho srdce, tak nám do něj vyryje Boží zákon a proto bude naším potěšením žít podle Boží vůle. **Zjevení 3:20** Hle, stojím u dveří a tluču, kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večerět a on se mnou.
5. Boha posloucháme, protože to je to, co obrácení a spasení lidé přirozeně dělají.
6. Lidé, kteří bojují proti konceptu poslušnosti, ještě nejsou znovuzrození, protože po vítězství ani netouží, spíše si svoje hříchy obhajují a tím nemohou mít podíl na spáse.
7. Člověk, který se snaží žít životem křesťana s postojem, jak moc ještě mohu hřešit, aby to prošlo, zřejmě nepochopil o co jde a měl by se přestat spoléhat na to, že ho zastřešuje

Kristova spravedlnost. Měl by si upřímně svoje hříchy přiznat a pak je s pokorou Bohu vyznat a prosit o moc shůry, aby ho Bůh z otroctví hříchu vysvobodil.

8. Ježíš nemůže vzít do nebe generaci lidí, kteří nemají podle Božího plánu zakusit smrt a zároveň se vzpírají Boží vůli.

9. Láska je motiv. Láska mi neříká co mám dělat, ale spíše jak to mám dělat. Bez zákona nemá láska způsob jakým by se mohla projevit. Jinými slovy zákon říká co, zatímco láska říká jak.

10. Boží vůle není zjevena pouze v deseti Božích přikázáních. Najdeme ji také v kázání na hoře blahoslavenství a konec konců je obsažena v každém slově, které vychází z Božích úst.

Milí přátelé, pokud jako křesťané a ASD zůstaneme v postojích, které zastávají mnozí členové našeho hnutí včetně kazatelů a administrátorů v zodpovědných pozicích, výsledkem nebude zavedení, nebo ustanovení spravedlnosti v Kristově těle, ale akceptování hříchu. Nám všem hrozí, že nás Pán Ježíš vyplivne ze svých úst.

Jsem přesvědčen, že tato přednáška dává jasnou odpověď na otázku jestli Boží lid může hřešit, nebo ne.